

Dosarul nr. 2rac-72/21

Prima instanță: Judecătoria Bălți, sediul central (jud. Sv. Ghercavii)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (jud. S. Procopciuc, E. Grumeza, N. Chircu)

DECIZIE

28 iulie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Ala Cobăneanu
Nina Vascan
Anatolie Țurcan
Mariana Pitic

examinând recursul declarat de către Societatea cu răspundere limitată „Inoxplus”, reprezentată de către avocatul Constantin Chira,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Societatea cu răspundere limitată „Inoxplus” împotriva Întreprinderii cu capital străin „RSBAU” societate cu răspundere limitată cu privire la încasarea datoriei, a penalității și a dobânzii de întârziere,

împotriva deciziei din 06 octombrie 2020 a Curții de Apel Bălți, prin care a fost respins apelul declarat de către Societatea cu răspundere limitată „Inoxplus”, reprezentată de către avocatul Constantin Chira și a fost menținută hotărârea din 20 septembrie 2020 a Judecătoria Bălți, sediul central,

constată:

La 30 ianuarie 2018 SRL „Inoxplus” a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎCS „RSBAU” SRL cu privire la încasarea datoriei, a penalității și a dobânzii de întârziere.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, în temeiul contractelor pentru lucrări în construcție din 23 martie 2017 și 06 iunie 2017 și a facturilor fiscale LV1642997 din 19 iunie 2017, LV 3055489 din 10 iulie 2017 și LV 3055488 din 10 iulie 2017, a confecționat, a instalat și a vândut confecții din inox în sortiment (bănci, balustradă și coșuri de gunoi), iar pârâta a recepționat și s-a obligat să achite marfa în cantitatea, sortimentul și la prețul stabilit și indicat în facturile fiscale în sumă totală de 195788,73 de lei.

A menționat că conform pct. 3.3 din contractele enunțate, beneficiarul ÎCS „RSBAU” SRL va plăti costul mărfurilor procurate în termen, după cum urmează: prima tranșă în mărime de 50% din sumă va fi achitată de către acesta la data semnării contractului, iar a doua tranșă în mărime de 50% - în ziua finisării lucrărilor și semnării facturilor fiscale.

A susținut că, pârâta a achitat integral costul mărfii și a lucrărilor pe contractul din 23 martie 2017, pentru confecționarea și instalarea balustradei și a coșurilor de

gunoi, pentru care pînă în prezent nu a avut careva pretenții față de reclamantă asupra calității mărfii procurate.

A afirmat că, pe contractul din 06 iunie 2017 pârâta a achitat parțial prețul pentru marfa recepționată, astfel, formând o datorie față de reclamantă în mărime de 97458,28 de lei.

A relevat că, suma restantă constituie serviciile sale ce țin de confecționarea a opt bănci din inox, indicate în factura fiscală LV 3055489 din 10 iulie 2017, achitată parțial.

A notat că, pârâtei i-a fost prezentată factura fiscală LV 1642997 din 19 iunie 2017, ce țin de confecționarea și instalarea balustradei din inox, instalată în luna iunie 2017, care a fost reținută de aceasta pînă pe data de 17 ianuarie 2018, cu toate că nu a avut careva pretenții față de reclamantă asupra calității balustradei.

A declarat că, conform pct. 4.1 lit. b) din contractul din 06 iunie 2017, părțile au stabilit că termenul de lichidare a deficiențelor este pînă pe 03 iulie 2017 – 10 iulie 2017, iar în perioada indicată pârâta nu a avut careva pretenții față de reclamantă asupra calității mărfii procurate.

A invocat că, întru soluționarea litigiului pe cale amiabilă, la 08 noiembrie 2017 și, repetat, la 22 decembrie 2017 și 27 decembrie 2017 pârâtei i-au fost expediate prin poștă pretenții, prin care a fost solicitată achitarea integrală a datoriei în termen de 5 zile.

A mai invocat că, la 15 decembrie 2017, prin intermediul poștei electronice, au fost recepționate niște poze, care, după părerea pârâtei, demonstrează că, băncile din inox sunt deteriorate. De asemenea, pârâta a declarat că, a angajat o oarecare companie, care a reparat băncile.

A considerat că, pârâtul nu a prezentat careva probe certe și incontestabile, care ar stabili cu certitudine vina sa asupra calității mărfii vîndute - procurate. Or, pozele expediate prin e-mail nu pot stabili vina sa și confirma calitatea mărfii.

A relatat că, reparația băncilor din inox a costat, în conformitate cu factura AAD1077548 din 15 decembrie 2017, fix suma datorată și, anume, 97458,28 de lei. Astfel, materia primă, lucrările de confecționare, transportare și instalare a celor opt bănci din inox a costat 80255,60 de lei, sumă indicată în factura fiscală LV3055489 din 10 iulie 2017, pe cînd presupusa reparație a unui număr nedeterminat de bănci a costat-o pe pârâtă suma de 97458,28 de lei.

A mai relatat că, este evident și cert comportamentul de rea-credință a pârâtei și intenția de a nu-și onora obligațiile de plată față de reclamantă.

A menționat că, la 03 ianuarie 2018 în adresa sa a parvenit răspunsul la notificările din 18 decembrie 2017 și 22 decembrie 2017, în care pârâta a declarat despre careva probleme apărute în șantierul de construcții după recepționarea lucrărilor și nici o mențiune concretă despre ce anume probleme au apărut și propuneri cu privire la soluționarea lor.

A susținut că, și-a îndeplinit obligațiile sale contractuale, livrând marfa în cantitatea și calitatea dorită de pârâtă, însă ultima, pînă la depunerea prezentei cereri, nu s-a achitat pentru marfa livrată-recepționată.

A afirmat că, conform pct. 5.4 din contractele enunțate, nerespectarea termenului de achitare îl obligă pe beneficiar să achite o penalitate în mărime de

0,3% pentru fiecare zi calendaristică de întârziere, precum și demontarea lucrărilor. În acest sens, pârâtei i-a fost calculată o penalitate de întârziere în sumă de 52627,47 de lei, însă având în vedere faptul că, conform prevederilor pct. 5.1 din contracte, penalitățile sunt limitate la maxim 10% din valoarea neto a comenzii, pârâta urmează să achite penalitatea în sumă de 8025 de lei.

A solicitat încasarea din contul pârâtei a datoriei în sumă de 97458,28 de lei, a penalității conform contractului în sumă de 8025 de lei, a dobânzii de întârziere în sumă de 8554,97 de lei, a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 5000 lei și a taxei de stat în sumă de 3421,15 lei.

Prin hotărârea din 20 septembrie 2018 a Judecătorei Bălți, sediul central, a fost respinsă acțiunea depusă de către SRL „Inoxplus”.

La 25 septembrie 2018 SRL „Inoxplus”, reprezentată de către avocatul Constantin Chira, a declarat apel nemotivat, iar la 17 februarie 2019 a declarat apel motivat împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi cu privire la admiterea acțiunii.

Prin decizia din 04 iunie 2020 a Curții de Apel Bălți, a fost respins apelul declarat de către SRL „Inoxplus”, reprezentată de către avocatul Constantin Chira și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

Prin decizia din 13 mai 2020 a Curții Supreme de Justiție, a fost admis recursul declarat de către SRL „Inoxplus”, reprezentată de către avocatul Constantin Chira, a fost casată integral decizia instanței de apel și a fost trimisă cauza spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 06 octombrie 2020 a Curții de Apel Bălți, a fost respins apelul declarat de către SRL „Inoxplus”, reprezentată de către avocatul Constantin Chira și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

La 20 ianuarie 2021 SRL „Inoxplus”, reprezentată de către avocatul Constantin Chira, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii, cu încasarea de la intimat a cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel.

A menționat că, instanța de recurs, restituind cauza spre rejudecare în instanța de apel, a concluzionat că, la adoptarea soluției, instanța de apel nu a apreciat în mod corespunzător probele anexate la materialele dosarului, nu le-a cercetat multiaspectual, complet și obiectiv, ceea ce a afectat legalitatea hotărârilor contestate, însă instanța de apel, rejudecând cauza, în mod repetat a apreciat eronat probele.

A susținut că, instanța de apel a respins acțiunea, invocând calitatea necorespunzătoare a lucrărilor efectuate de recurentă.

A afirmat că, conform pct. 6 al paragrafului 6 din contractele pentru lucrările de construcție din 23 martie 2017 și 06 iunie 2017, defectele semnificative, identificate la efectuarea recepției lucrărilor dau dreptul beneficiarului de a refuza efectuarea recepției, ceea ce înseamnă că la data recepției lucrărilor (conform facturilor fiscale nr. LV3055488 și nr. LV3055489, data recepției lucrărilor este 10

iulie 2017), mărfurile nu aveau careva defecte. Or, să fi fost careva defecte, intimatul, în temeiul paragrafului 6, pct. 6 din contractele enunțate, era să refuze recepția mărfurilor și nu era să semneze facturile fiscale. Totodată, în facturile fiscale din 10 iulie 2017 nu sunt careva mențiuni efectuate de intimată referitoare la calitatea necorespunzătoare a mărfii. Mai mult, intimata nu a negat că, a recepționat mărfuri de calitate corespunzătoare. Din contra, intimata a indicat expres că, au fost executate lucrările, însă ulterior au apărut careva deteriorări.

A notat că, instanțele judecătorești nici nu puteau să invoce calitatea proastă a mărfurilor ca temei de respingere a acțiunii atîta timp cît nu au fost prezentate probe pertinente și concludente în acest sens și atîta timp cît intimata nu a formulat careva pretenții justificate împotriva recurenteii sub forma unei acțiuni reconvenționale cu privire la repararea prejudiciilor și compensarea datoriilor. În acest sens, instanțele judecătorești și-au depășit limitele atribuțiilor sale. Or, în conformitate cu art. 240 alin. (3) CPC, instanța judecătorească adoptă hotărârea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant.

A declarat că, intimata a prezentat în prima instanță niște probe precum că, terțe persoane au demontat, reparat și instalat niște bănci din inox, însă probele respective nu demonstrează că, anume băncile din inox livrate de recurentă, au fost reparate de către aceste terțe persoane.

A invocat că, instanțele judecătorești, în temeiul art. 130 CPC, urmau să aprecieze critic confirmările date de SRL „Vladimcons” și SRL „OISI”, or, circumstanțele invocate nici într-un caz nu pot fi probate cu astfel de înscrisuri. Astfel, intimata nu a demonstrat că, a suportat real presupusul prejudiciu invocat și, anume, că a achitat pentru reparație suma de 97 458,28 de lei la contul persoanelor juridice indicate. Or, confirmările, care au fost eliberate de persoanele juridice enunțate, nicidecum nu probează alegațiile intimatei precum că, a achitat aceste sume.

A mai invocat că, din fotografiile anexate la materialele dosarului se deduce cu certitudine că, problemele invocate nu sunt niște vicii ale lucrărilor, ci sunt niște deteriorări apărute ulterior din cauza exploatării necorespunzătoare, ceea ce presupune că au fost cauzate din vina cumpărătorului.

A relatat că, intimata a invocat despre existența a cărorva mesaje electronice din 30 august 2017 și 06 septembrie 2017, însă conform notificării nr. 77/17 din 18 decembrie 2017, recurenta a informat intimata despre faptul că, nu a fost înștiințată despre existența cărorva nereguli la lucrările efectuate și pînă la 15 decembrie 2017 nu a primit careva notificări din partea intimatei (nici prin intermediul oficiului poștal, nici prin intermediul poștei electronice). Deci, pînă ÎCS „RSBAU” SRL să fie notificată de către SRL „Inoxplus” despre necesitatea achitării datoriei, nu au existat careva pretenții privind calitatea mărfii. Deja după recepționarea primei notificări privind achitarea datoriei, ÎCS „RSBAU” SRL a invocat careva deteriorări.

A menționat că, o altă circumstanță, care determină că intimata a manipulat cu faptele este că, a achitat pentru reparație suma de 97 458,28 de lei, adică fix în fix cu cît aceasta îi este datoare recurenteii. Ba mai mult, este dubios faptul că, materia primă, confecționarea, transportarea (Chișinău-Bălți), instalarea a 8 bănci din inox de către recurentă a costat 80 255,60 de lei, iar presupusa reparație a unui număr

nedeterminat de bănci a costat-o pe intimată 97 458,28 de lei, adică reparația a costat mai mult decât materia primă, confecționarea, transportarea (Chișinău-Bălți, pe când presupusa reparație invocată de intimată a fost făcută pe loc, în mun. Bălți), instalarea, etc.

A susținut că, instanțele judecătorești, respingând acțiunea, au menționat că, intimata nu a contrasemnat actul de verificare a datoriilor, prezentat de către recurentă întru confirmarea datoriei în sumă de 97 458,28 de lei.

A afirmat că, faptul necontrasemnării de către intimată a actului de verificare reciprocă nu presupune că, datoria acestuia nu există. Acest act este doar unul contabil. Or, sunt nenumărate situații în practică când se refuză nejustificat semnarea actului de verificare reciprocă și, anume, din aceste motive și apar litigii în instanța de judecată.

A relevat că, actul de verificare nu este actul primar, care confirmă existența datoriei, or, existența datoriei se confirmă prin facturile fiscale semnate de ambele părți și care sunt anexate la materialele cauzei.

A notat că, la acest capitol, instanțele judecătorești nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată, adică pct. 3 din Instrucțiunea privind completarea formularului tipizat de document primar cu regim special „Factura fiscală”, aprobată prin ordinul Ministerului Finanțelor nr. 118 din 28 august 2017.

A declarat că, atâta timp cât facturile fiscale nu sunt declarate nule, temeiul de plată există, datoria acumulată există.

A reiterat că, nefiind formulate pretenții de către intimată sub forma unei acțiuni reconvenționale privind repararea prejudiciilor, instanța de judecată nu poate respinge acțiunea în baza argumentelor și probelor nejustificative invocate de ultima.

A invocat că, intimata a recunoscut în prima instanță existența datoriei.

A mai invocat că, instanțele judecătorești au motivat că, nu există act care confirmă faptul că, lucrările nu au fost finisate, însă facturile anexate de recurentă la cererea de chemare în judecată nu puteau fi eliberate pînă când prestațiile nu erau terminate și pînă când nu era efectuată recepția finală, ceea ce confirmă că, lucrările au fost finisate și recepția acestora a avut loc.

A specificat că, pretenția recurentei a fost și este încasarea datoriei pentru mărfurile livrate intimății. În acest sens au fost prezentate probe justificative (contractele, facturile, etc.) privind existența datoriei. În asemenea circumstanțe și având în vedere cele indicate, pretențiile recurentei sunt legale și întemeiate, iar instanțele judecătorești urmau să le admită, iar odată ce pretenția de bază este una întemeiată urmau a fi admise și pretențiile subsidiare privind încasarea penalității și a dobânzii de întârziere.

A menționat că, la adoptarea hotărârilor, instanțele judecătorești nu au luat în considerare poziția și argumentarea recurentei, nu a răspuns la toate argumentele acestuia, încălcînd, totodată, și regulile privind aprecierea probelor, privind aplicarea legii, privind motivarea hotărârii, ș. a., ce a și dus la soluționarea eronată/greșită a cauzei, cu emiterea unor hotărâri ilegale.

Prin referința depusă la 23 februarie 2021 ÎCS „RSBAU” SRL a solicitat respingerea recursului și menținerea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe.

În conformitate cu art. 440 alin. (2) Codul de procedură civilă, completul din 3 judecători prin încheierea din 19 mai 2021 a considerat recursul admisibil și a dispus examinarea fondului de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis cu casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre.

Pe parcursul judecării cauzei s-a constatat că, la 23 martie 2017 și 06 iunie 2017, între SRL „Inoxplus” (prestator) și ÎCS „RSBAU” SRL (beneficiar) au fost încheiate contractele pentru lucrările de construcție (f. d. 8-31, vol. I).

Obiectul contractelor constituie efectuarea lucrărilor de montare și instalare a confecțiilor din inox descrise în ofertele nr. 3096.2016 din 21 martie 2017 și nr.3096.2016 din 25 mai 2017, anexată la contracte (bănci, balustradă și coșuri de gunoi).

Totodată, în sarcina SRL „Inoxplus” era pusă și confecționarea obiectelor din inox, specificate în ofertele indicate supra.

De asemenea, s-a constatat că, SRL „Inoxplus” a confecționat, a instalat și a vândut confecții din inox în sortiment (bănci, balustradă și coșuri de gunoi), livrându-le către ÎCS „RSBAU” SRL în temeiul facturilor fiscale în sumă totală de 195788,73 de lei.

Înaintând prezenta cerere de chemare în judecată, SRL „Inoxplus” a solicitat încasarea din contul ÎCS „RSBAU” SRL a datoriei în sumă de 97458,28 de lei, a penalității conform contractului în sumă de 8025 de lei, a dobânzii de întârziere în sumă de 8554,97 de lei, a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 5000 lei și a taxei de stat în sumă de 3421,15 lei, invocând că, ultima a achitat integral costul mărfii și a lucrărilor pe contractul din 23 martie 2017, pentru confecționarea și instalarea balustradei și a coșurilor de gunoi, iar pe contractul din 06 iunie 2017 a achitat parțial prețul pentru marfa recepționată, astfel, formând o datorie față de SRL „Inoxplus” în sumă de 97458,28 de lei.

Prima instanță, fiind investită cu judecarea prezentei cauze, a ajuns la concluzia netemeinicii acțiunii.

Ulterior, instanța de apel, fiind investită cu judecarea apelului declarat de către ÎCS „Inoxplus” SRL, reprezentată de către avocatul Constantin Chira, a ajuns la concluzia netemeinicii acestuia, menținând hotărârea primei instanțe, pe care a considerat-o întemeiată și legală.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că, ÎCS „RSBAU” SRL, începând cu 02 august 2017, a expediat scrisori către SRL „Inoxplus” prin intermediul poștei electronice indicate în contractul din 06 iunie 2017, cu solicitarea

de a fi reparate scaunele din oțel inoxidabil, însă ultima nu a întreprins nicio acțiune în sensul înlăturării deficiențelor.

Totodată, instanța de apel a mai reținut că, ÎCS „RSBAU” SRL a fost nevoită să remedieze situația și, pe cont propriu, a demontat, a transportat, a reparat și din nou a instalat băncile din oțel inoxidabil. Astfel, conform facturii fiscale nr. JV9523145 din 03 octombrie 2017, ÎCS „RSBAU” SRL a achitat FPC „OISI” SRL suma de 122104,49 de lei, pentru executarea lucrărilor indicate în procesul-verbal de recepție a lucrărilor nr. 299/1 din 03 octombrie 2017, iar conform ordinelor de plată nr. 275 din 21 septembrie 2017 și nr. 309 din 17 octombrie 2017, ÎCS „RSBAU” SRL a achitat SRL „Vladimcons” sumele de 10947,20 de lei și 16420,80 de lei, cu mențiunea plata pentru foi perforate și plata reparația scaunelor (f. d. 18-20, vol. II).

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții de Supreme de Justiție, analizând materialele anexate la dosar, în coraport cu legislația în vigoare ce guvernează raportul juridic litigios, a ajuns la concluzia că, soluția dată de către instanțele judecătorești este greșită.

Conform art. 512 alin. (1) și (3) din Codul civil (în redacția până la 01 martie 2019), în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face. Prestația trebuie să fie posibilă și determinată sau determinabilă, să nu contravină legii, ordinii publice și bunelor moravuri.

Conform art. 514 din Codul civil, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Conform art. 572 alin. (1) din Codul civil, temeiul executării rezidă în existența unei obligații.

Având în vedere normele legale enunțate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că, buna-credință este regula care presupune că, părțile contractante trebuie să-și execute obligațiile asumate astfel încât efectele contractului să corespundă, în cel mai înalt grad, voinței lor reale, să manifeste o activitate onestă, loială și de totală încredere reciprocă pe întreaga perioadă de existență a obligației, inclusiv și la momentul executării.

Conform art. 970 alin. (1) și (2) din Codul civil, prin contractul de prestări servicii, o parte (prestator) se obligă să presteze celeilalte părți (beneficiar) anumite servicii, iar aceasta se obligă să plătească retribuiția convenită. Obiectul contractului de prestări servicii îl constituie serviciile de orice natură.

Conform paragrafului 8 pct. 1 din contractul pentru lucrările de construcție din 06 iunie 2017, beneficiarul va plăti suma contractului în două etape: a) prima tranșă în mărime de 50% va fi achitată de către beneficiar sub formă de avans la data semnării contractului; b) a doua tranșă în mărime de 50% beneficiarul va achita în ziua finisării lucrărilor, la semnarea actului de predare a lucrărilor/mărfurilor și a facturii fiscale.

Conform paragrafului 6, pct. 6 din contractul enunțat, defectele semnificative, identificate la efectuarea recepției lucrărilor dau dreptul beneficiarului de a refuza efectuarea recepției. Defectele minore nu pot duce la refuzul recepției, însă dau

dreptul la oprirea sumei respective de remunerare – nu mai mare decât valoarea estimativă a eliminării acestora – pînă la eliminarea acestora.

Din materialele dosarului rezultă că, băncile din inox au fost predate și au fost recepționate de către ÎCS „RSBAU” SRL la 10 iulie 2017, conform facturii fiscale nr. LV3055489, care a fost semnată de către aceasta.

Or, la data recepției lucrărilor dacă ar fi existat careva defecte, ÎCS „RSBAU” SRL era în drept să refuze recepția mărfurilor în temeiul paragrafului 6, pct. 6 din contract și nici nu urma să semneze factura fiscală nr. LV 3055489 din 10 iulie 017.

Mai mult, în factura fiscală enunțată nu sunt careva mențiuni efectuate de către ÎCS „RSBAU” SRL referitor la calitatea necorespunzătoare a mărfii.

Totodată, la materialele dosarului nu au fost anexate probe pertinente și concludente, care ar demonstra vinovăția SRL „Inoxplus” în apariția defectelor invocate de către ÎCS „RSBAU” SRL. Or, pozele expediate prin e-mail de către ÎCS „RSBAU” SRL nu pot stabili vina SRL „Inoxplus” și confirma calitatea mărfii.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ține să mai menționeze că, instanța de apel greșit a luat în considerare factura fiscală nr. JV9523145 din 03 octombrie 2017 și ordinele de plată nr. 275 din 21 septembrie 2017 și nr. 309 din 17 octombrie 2017, care au fost prezentate abia în ședința de judecată a instanței de apel din 29 septembrie 2020 (f.d.25, verso, vol. II).

În conformitate cu art. 119¹ alin. (2) lit. b) CPC, proba care nu a fost prezentată în condițiile alin. (1) nu va mai putea fi administrată pe parcursul procesului decât în cazul în care participantul a fost în imposibilitate de a prezenta proba în termen, însă ÎCS „RSBAU” SRL nu a făcut dovada imposibilității prezentării acestor probe în faza de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare.

În contextul celor expuse, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a încasa de la ÎCS „RSBAU” SRL în beneficiul SRL „Inoxplus” datoria în sumă de 97458,28 de lei.

Conform art. 624 alin. (1) și (3) din Codul civil, clauza penală (penalitatea) este o prevedere contractuală prin care părțile evaluează anticipat prejudiciul, stipulând că debitorul, în cazul neexecutării obligației, urmează să remită creditorului o sumă de bani sau un alt bun. Penalitatea poate fi stipulată în mărime fixă sau sub forma unei cote din valoarea obligației garantate prin clauza penală sau a părții neexecutate.

Conform paragrafului 5 pct. 4 din contractul pentru lucrările de construcție din 06 iunie 2017, nerespectarea termenului de achitare îl obligă pe beneficiar să achite o penalitate în mărime de 0,3% pentru fiecare zi calendaristică de întârziere, precum și demontarea lucrărilor.

Astfel, ÎCS „RSBAU” SRL i-a fost calculată penalitatea în sumă de 52627,47 de lei, conform calculului anexat la materialele dosarului (f. d. 51, vol. I).

Prin urmare, ținând cont de paragraful 5 pct. 2 din contractul enunțat, care prevede că, penalitățile sunt limitate la maxim 10% din valoarea neto a comenzii Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a încasa de la ÎCS „RSBAU” SRL în beneficiul SRL

„Inoxplux” penalitatea în sumă de 8025 de lei.

Conform art. 619 alin. (1) din Codul civil (în redacția până la 01 martie 2019), obligațiilor pecuniare li se aplică dobânzi pe perioada întârzierii. Dobânda de întârziere reprezintă 5% peste rata dobânzii prevăzută la art.585 dacă legea sau contractul nu prevede altfel. Este admisă proba unui prejudiciu mai redus.

Conform calcului dobânzii de întârziere, anexat la materialele dosarului, ÎCS „RSBAU” SRL i-a fost calculată dobânda de întârziere în sumă de 8554,97 de lei (f.d. 49, vol. I).

Prin urmare, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a încasa de la ÎCS „RSBAU” SRL în beneficiul SRL „Inoxplux” dobânda de întârziere în sumă de 8554,97 de lei.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) CPC, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Din materialele dosarului rezultă că la depunerea cererii de chemare în judecată, SRL „Inoxplus” a achitat taxa de stat în sumă de 3421,15 lei, la depunerea cererii de apel a achitat taxa de stat în sumă de 2565,90 de lei și la depunerea cererilor de recurs a achitat taxa de stat în sumă de 3421,20 de lei (f. d. 7, 139, 202, vol. I, 44, vol. II).

De asemenea, din materialele dosarului rezultă că, SRL „Inoxplus” a suportat în prima instanță cheltuieli de asistență juridică în sumă de 5000 de lei, în instanța de apel – în sumă de 5000 de lei și în instanța de recurs - în sumă de 2000 de lei (f.d.6, 172, 212, vol. I).

Prin urmare, ținând cont de faptul că, acțiunea recurentului urmează a fi admisă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a încasa din de la ÎCS „RSBAU” SRL în beneficiul SRL „Inoxplus” taxa de stat pentru depunerea cererii de chemare în judecată în sumă de 3421,15 lei, taxa de stat pentru depunerea cererii de apel în sumă de 2565,90 de lei și taxa de stat pentru depunerea cererilor de recurs în sumă de 3421,20 lei, precum și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 12000 de lei.

Astfel, din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, de a casa integral decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe și de a emite o nouă hotărâre, prin care acțiunea depusă de către SRL „Inoxplux” împotriva ÎCS „RSBAU” SRL cu privire la încasarea datoriei, a penalității și a dobânzii de întârziere de admis, cu încasarea din contul ÎCS „RSBAU” SRL în beneficiul SRL „Inoxplus” a datoriei în sumă de 97458,28 de lei, a penalității în sumă de 8025 de lei, a dobânzii de întârziere în sumă de 8554,97 de lei, a taxei de stat pentru depunerea cererii de chemare în judecată în sumă de 3421,15 lei, a taxei de stat pentru depunerea cererii de apel în sumă de 2565,90 de lei, a taxei de stat pentru depunerea cererilor de recurs în sumă de 3421,20 lei și a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 12000 de lei.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se admite recursul declarat de către Societatea cu răspundere limitată „Inoxplus”.

Se casează integral decizia din 06 octombrie 2020 a Curții de Apel Bălți și hotărârea din 20 septembrie 2020 a Judecătorei Bălți, sediul central în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Societatea cu răspundere limitată „Inoxplus” împotriva Întreprinderii cu capital străin „RSBAU” societate cu răspundere limitată cu privire la încasarea datoriei, a penalității și a dobânzii de întârziere și se pronunță o nouă hotărâre, prin care:

Se admite acțiunea depusă de către Societatea cu răspundere limitată „Inoxplus” împotriva Întreprinderii cu capital străin „RSBAU” societate cu răspundere limitată cu privire la încasarea datoriei, a penalității și a dobânzii de întârziere.

Se încasează din contul Întreprinderii cu capital străin „RSBAU” societate cu răspundere limitată în beneficiul Societății cu răspundere limitată „Inoxplus” datoria în sumă de 97458,28 (nouăzeci și șapte mii patru sute cincizeci și opt lei douăzeci și opt bani) de lei, penalitatea în sumă de 8025 (opt mii douăzeci și cinci) de lei și dobânda de întârziere în sumă de 8554,97 (opt mii cinci sute cincizeci și patru lei nouăzeci și șapte bani) de lei.

Se încasează din contul Întreprinderii cu capital străin „RSBAU” societate cu răspundere limitată în beneficiul Societății cu răspundere limitată „Inoxplus” taxa de stat pentru depunerea cererii de chemare în judecată în sumă de 3421,15 (trei mii patru sute douăzeci și unu lei cincisprezece bani) lei, taxa de stat pentru depunerea cererii de apel în sumă de 2565,90 (două mii cinci sute șaiszeci și cinci lei nouăzeci bani) de lei, taxa de stat pentru depunerea cererilor de recurs în sumă de 3421,20 (trei mii patru sute douăzeci și unu lei douăzeci bani) de lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 12000 (doisprezece mii) de lei.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Ala Cobăneanu

Nina Vascan

Anatolie Țurcan

Mariana Pitic